

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּ וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ה - חלק י"ג

קונטרס 733

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

ג.

ביאור על הזוהר הקדוש

**המתמנה על הציבור ומנהיגם ברחמים בידוע
שנשמתו מכנסת ישראל – אבל המתמנה בכלי המס
נשמתו משורש נחש – הבונים מוסדות התורה לקנות
להם שם ולהתגבר בזה על העם למשול עליהם ביד
חזקה המה ה"גיבורים" מהערב רב**

איתא בכתם פז הגאון המקובל האלוקי עיר וקדוש כמוהר"ר שמעון
לביא זצוק"ל בעל מחבר זמר בר יוחאי, וז"ל בדף פה: אית
ערבוביא מסטרא דנחש ואית ערבוביא מסטרא דע' ממנן על אומין
דדמו לחיון ובעידן, ואית ערבוביאה דשדן ורוחין ולילין וכוהו
מעורבבין בישראל וכו', הם הם הנקראים ערב רב הם אשר החריבו
מקדשינו ועוד היום רבים מה בישראל הם המראים תומה ותחתיה
תעמוד הבהרת, כאשר יתבאר בהדיא בחמשת מלכי הקליפה אשר יזכור,
ומאלין דאשתארו מנהון בגלותא רביעאה אינון רישין בקיומא סגיא
ואינון קיימין על ישראל כלי חמס, אמר כי אלה הרודים בעם ישראל
בפרך לא מבני ישראל המה וזה להם האות כי כל המתמנה על הציבור
ומנהיגם ברחמים ונותן נפשו עליהם בידוע שנשמתו מכנסת ישראל כי
מרחמם ינהגם, אמנם המתמנים על ישראל בכלי חמס נפשותיהם באה
משורש נחש וכו', המין השלישי נקרא גבורים וביאר מי המה אלה ואמר
עליהו אתמר המה הנבורים אשר מעולם אנשי השם הם דור הפלגה
שבאו מנמרוד הוא היה גבור ציד כמו שביארו להמריד העולם לפי הב"ה
בדור הפלגה אנשי "השם" אשר אמרו הבה נבנה לנו וכו' ונעשה לנו "שם"
להפרידה מאלוף וכו', ואמר שמזמם הם אותם הבונים בתי כנסיות ובתי
מדרשות השמים בהם ספר תורה ועמרת על ראשו, ואין כוונתם רק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לקנות להם שם ולא לשם שמים כי כן עשו בוני המגדל וכו'. כי לא יבנו הם בתי כנסיות ובתי מדרשות רק להיות חרב בידם לעשות חפצם ורצונם להתגבר על העם המה הגיבורים המתגברים על ישראל העניים המורדים ועלייהו איתמר והמים גבר מאוד מאוד על הארץ הם מיוחסים אל המים הזידונים מי המבול לא אל מי התורה הנקרא מים חיים, עכ"ל.

ג.

בזמן שהערב רב הם ראשים על ישראל כאילו שולטין על הקדוש ברוך הוא

זמנה כתיב קחו מאתכם תרומה לה' ולא מערב רב דלא אתקריאו קהלה וחיבור עד דאתעבר מנהון ערב רב כביכות בזמנא דמתערבין בינייהו כאילו לא הוו גוי אחד, ובג"ד קחו מאתכם תרומה ולא משותפנו אחרא דלא בעינא לשתפא אחרנין ביני ובייניכו, ולא עוד אלא כד ערב רב אינון מעורבין בישראל מה כתיב (איכה א) היו צריה לראש, וישראל בתר דמתעברי מינייהו אלין מה כתיב שאו את ראש כל עדת בני ישראל, ולא עוד אלא דאמר קודשא בריך הוא אנא בעי לדיירא עמכון הדא היא דכתיב (שמות כ"ה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, ולא עוד אלא כד בני ישראל בגלותא עלייהו איתמר מי מעכב שאור שבעיסה, והא אוקמוה מארי מתני' בזמנא דערב רב אינון ראשים על ישראל כביכול כאילו (ס"א עברין שולטני דקודשא בריך הוא) עברין שלטנו בקודשא בריך הוא וייעלון במשפטי כוכביא ומזלי ובג"ד צווחין ואמרין (ישעיה כ"ז) ה' אלהינו בעלונו אדונים זולתך.

זוהר פרשת פנחס רעיא מהימנא

שהשכינה התחוננה היא דנה
אֲרַבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין, היא
חֻזְקַת אֵת הַרְשָׁעִים וְהוֹרַגְת
אוֹתָם בְּשִׁרְפָה וּבִסְקִילָה, ומשום
זֶה רָאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא. זְהוּ
שְׁכֵנֻיב וְיִסְרַתִּי אֲתַכֶּם אַף אֲנִי
וְגוֹמֵר, וְכִמּוּ שֶׁבִשְׂמוֹ הוֹרַג אֵת מִי
שְׁעוֹבֵר עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית
דִּין שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּף מִרְפָּא וּמַחֲיָה
בְּשִׂמּוֹ אֵת מִי שְׁמַקְיִים אוֹתָם.

וְעוֹד, מִצּוֹת גְּזֵלַת הָעֲנִי בְּכֵתִיכֶם
זוֹ שְׂכִינָה, שְׁמִי שְׁגוֹזֵל תִּפְלָה,
שְׁהִיא צְדָקָה לְצַדִּיק ח"י
הָעוֹלָמִים, כּוֹלֵל שְׂמוֹנָה עֶשְׂרֵה
בְּרָכוֹת, כְּאֵלּוּ גֵזֵל לוֹ אֵת הַחַיִּים
שֶׁלוֹ שְׁהִיא שְׂכִינָה, שְׁנֶאֱמַר בָּהּ
רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֵּת,
וְכֵן מִי שְׁגוֹרַע מְעַנֵּג שֶׁבֶת כְּאֵלּוּ
גֵזֵל לוֹ אֵת שְׂכִינָתוֹ, שְׁהִיא שֶׁבֶת
בֵּת יְחִידָה, וְזֶה גוֹרֵם שְׁנֵגוּלַת
מִמֶּנּוּ בְּגוֹלוֹת. זְהוּ שְׁכֵנֻיב
וּבְכַפְשֵׁיכֶם שְׁלַחָה אִמְכֶם,
וְתִשׁוּבָה מֶה הִיא? וְהִשִּׁיב אֵת
הַגְּזוּלָה אֲשֶׁר גֵּזַל, שְׁיִחְזִיר הַשְּׂכִינָה
לְמִקּוּמָהּ, אוֹ אֵת הָעֶשֶׂק אֲשֶׁר
עֶשְׂק, זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שֶׁנִּפְרָד מִמֶּנָּה, שְׂשִׂכְנִיָה נִקְרָאת
מִצּוֹת עֲשֵׂה מִצַּד הַיָּמִין, וּמִצּוֹת
לֹא תַעֲשֶׂה בְּצַד הַשְּׂמָאל, וְהַתּוֹרָה
נִקְרָאת מִצַּד הָעַמּוּד הָאֲמֻצְעִי,
וְכֵל מִי שְׁגוֹזֵל אוֹ עוֹשֶׂק בַּתּוֹרָה,
וּבְמִצּוֹת עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה, כְּאֵלּוּ
גֵזֵל שְׂכִינָה מְזוֹרְעוֹת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא.

וְכֵן מִצַּד שֶׁל יְסוּד ח"י הָעוֹלָמִים
נִקְרָאת מִצּוֹת בְּרִית מִלָּה, מִי
שְׁגוֹזֵל בְּבִרְתוֹ וּמוֹצִיא זֶרַע מִמֶּנּוּ
לְרִשּׁוֹת זָרָה, כְּאֵלּוּ הוֹצִיא מְרִשּׁוֹת
הַיָּחִיד לְרִשּׁוֹת הַרְבִּים, וְגַרְם
שְׁתַּהֲיָה שְׂכִינָה יוֹצֵאת מִמִּקּוּמָהּ,
שְׁהִיא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, רִשּׁוֹת הַיָּחִיד,
וְהַגְּלָה אוֹתָהּ בֵּין אַמּוֹת הָעוֹלָם,
שֶׁהֵם רִשּׁוֹת הַרְבִּים. זְהוּ שְׁכֵנֻיב
וּבְכַפְשֵׁיכֶם שְׁלַחָה אִמְכֶם, ומשום

וְהָרַג לוֹן, בְּשִׁרְפָה וּסְקִילָה, וּבִגְזֵן דָּא רָאוּ עֵתָה
כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (ויקרא כו
כח) וְיִסְרַתִּי אֲתַכֶּם אַף אֲנִי וְגוֹמֵר, וּכְמָה
דְּבִשְׂמִיָה קָטִיל לְמֵאן דְּאֵעְבֵּר עַל כְּרִיתוֹת
וּמִיתוֹת בֵּית דִּין דְּאוֹרִייתָא, הִכִּי מִסִּי וּמַחֲיָה
בְּשִׂמִיָה לְמֵאן דְּמַקְיִים לוֹן.

וְעוֹד מִצּוֹת גְּזֵלַת הָעֲנִי בְּכֵתִיכֶם דָּא שְׂכִינָתָא,
דְּמֵאן דְּגִזִּיל צְלוֹתָא דְּאִיהִי צְדָקָה לְצַדִּיק
ח"י עַלְמִין, כְּלִיל ח"י בְּרַכָּאן, כְּאֵלּוּ גִזִּיל לִיָּה
חַיִּים דִּילִיָּה דְּאִיהוּ שְׂכִינָתָא, דְּאֶתְמַר בָּהּ (קהלת
ט ט) רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֵּת, וְכֵן מֵאן
דְּגִרַע מְעַנֵּג שֶׁבֶת, כְּאֵלּוּ גִזִּיל לִיָּה שְׂכִינָתִיהָ
דְּאִיהִי שֶׁבֶת בֵּת יְחִידָה, וְדָא גַרְם דְּאֶתְגִּזִּילַת
מִנִּיהָ בְּגוֹלוֹתָא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה ג
א) וּבְכַפְשֵׁיכֶם שְׁלַחָה אִמְכֶם, וְתִיּוּבְתָא מֵאִי
נִיהוּ וְהִשִּׁיב (דף ט ט"א) אֵת הַגְּזוּלָה אֲשֶׁר
גִּזַּל (ויקרא כב), דְּיִחְזִיר שְׂכִינָתָא לְאַתְרָהּ, אוֹ אֵת
הָעֶשֶׂק אֲשֶׁר עֶשְׂק (סם) דָּא קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא
דְּאֶתְפָּרַשׁ מִנָּה, דְּשְׂכִינָתָא אֶתְקִרִיאת מִצּוֹת
עֲשֵׂה מִסְטָרָא דִּימִינָא, וּמִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה
מִסְטָרָא דְשְׂמָאֵלָא, וְתוֹרָה אֶתְקִרִיאת מִסְטָרָא
דְּעַמּוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא, וְכֵל מֵאן דְּגִזִּיל אוֹ עֶשְׂק
בְּאוֹרִייתָא, וּבְמִצּוֹת עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה, כְּאֵלּוּ
גִזֵּל שְׂכִינָתָא מְזוֹרְעוֹי דְּקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא.

וְכֵן מִסְטָרָא דִּיסוּד ח"י עַלְמִין, אֶתְקִרִיאת
מִצּוֹת בְּרִית מִלָּה, מֵאן דְּגִזֵּל בְּבִרְת
וְאֶפִיק זֶרַע מִנִּיהָ לְרִשּׁוֹ נוֹכְרָאָה, כְּאֵלּוּ אֶפִיק
מְרִשּׁוֹת הַיָּחִיד לְרִשּׁוֹת הַרְבִּים, וְגַרְם לְמַהוּי
שְׂכִינָתָא נִפְקָא מֵאַתְרָהּ דְּאִיהִי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
רִשּׁוֹת הַיָּחִיד, וְגַלָּה אוֹתָהּ בֵּין אוּמִין דְּעַלְמָא
דְּאִינוּן רִשּׁוֹת הַרְבִּים, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה
ג א) וּבְכַפְשֵׁיכֶם שְׁלַחָה אִמְכֶם, וּבִגְזֵן דָּא לֹא
תַשָּׂא אֵת שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵי"ךָ לְשׂוֹא (שמות כ

זֶה לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ לְשׂוֹא. מִה זֶה שֵׁם
יְהוָה? זוֹ שְׂכִינָה, לְשׂוֹא - זוֹ
עֲבוּדָה זָרָה שְׂגָלְתָהּ לְשֵׁם.

וְעוֹד, הִיא תְּשׁוּבָה יוֹם הַכַּפּוּרִים,
כְּלוּלָה מֵעֲשָׂרֵת יְמֵי תְּשׁוּבָה שֶׁהֵן
י"ה, יוֹם הַכַּפּוּרִים זֶה ה' כְּלוּלָה
מִחֲמַשׁ תְּפִלוֹת, עֲשָׂרֵת יְמֵי
תְּשׁוּבָה זוֹ י', לְקַבֵּל שְׁבִים זֶה
ו"ה. כֹּל מִי שֶׁחֲזָר בַּתְּשׁוּבָה
כְּאִלוֹ הַחֲזִיר ו"ה עִם י"ה, וְהֶעֱקָר
- לְהַעֲלוֹת הַכֹּל בְּמַחְשָׁבָה שֶׁהִיא
יור"ד ה"א וא"ו ה"א.

וּבְבוּרָה שֵׁם סמא"ל, שֶׁהוּא יֵצֵר
הַרְע, וְכֹל מִי שֶׁיִּתְגַּבֵּר עַל יֵצֵרוֹ
כְּאִלוֹ הִזֵּה מִתְּגַבֵּר בְּגִבּוּרָה עַל
סמא"ל בְּדִין לְגַבֵּי בְּנָיו, וּמִשׁוֹם
זֶה אָמְרוּ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, אֵיזְהוּ
גִבּוּר? הַפּוֹכֵשׁ אֶת יֵצֵרוֹ. מִה זֶה
הַפּוֹכֵשׁ? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְכִבְשָׁה,
שֶׁתִּהְיֶה כְּבוֹשָׁה תַּחַת יָדוֹ כְּכֹל
שֶׁהוּא כְּבוֹשׁ וְקִשּׁוֹר תַּחַת יָדֵי
הָאָדָם.

וְצִרִיךְ אָדָם לְקַבֵּל עָלָיו חֲמֵשׁ
עֲנוּיִים, בְּשִׁבְלֵי הָעֲנוּי שְׁגָרָם לֵה'
הַקִּטְנָה שְׂגָלְתָהּ בְּגִלוּת, וְנִקְרָאת
עֲנִיָּה סְעָרָה לֹא נִחְמָה, וְהָאֵב
וְהָאֵס הֵם יוֹרְדִים בְּיָמִין וּשְׂמָאל
לְקַבֵּל בָּהֶם ו"ה, שֶׁהֵם תּוֹרָה
וּמִצְוָה, וְסוּד הַדְּבָר - וְשֵׁב וּרְפָא
לוֹ, וְזֶה הוּא שׁוֹבֵה יִשְׂרָאֵל עַד
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ.

וְעוֹד, מִצְוַת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה זוֹ
שְׂכִינָה, לֹא תִהְיֶה בְּרָאָה לְשִׁבְת
יֵצֵרָה, כֹּל תַּלְמִיד חָכֵם שֶׁמוֹנֵעַ
מִמֶּנָּה עוֹנֵת קְרִיאַת שְׁמַע, כְּאִלוֹ
מוֹנֵעַ מִמֶּנָּה בְּרִכּוֹת מִלְּמַעְלָה.
שֶׁשֶׁה צְדָדִים הֵם שְׂכִילוּלִים בְּאוֹת
ו', שֶׁהוּא עֵץ פְּרִי עוֹשֶׂה פְּרִי, מִהוּ
הַפְּרִי שְׁלוֹי? י', שְׂאוֹת ו' הִיא עֲנָף
שֶׁל הָאֵלֶן, שֶׁנִּפְרַד לְשֶׁשֶׁה
עֲנָפִים, וּמִשֵּׁשׁ לְעֲנָפִים שְׂאִין לָהֶם
חֲשׁוֹבֵן, י' הִיא פְּרִי עַל כֹּל עֲנָף
וְעֲנָף שֶׁהוּא ו'.

ז. מָאן שֵׁם יְהוָה דָּא שְׂכִינְתָא, לְשׂוֹא דָּא
עֲבוּדָה זָרָה דְּגָלַת תַּמָּן.

וְעוֹד אֵיחֵי תְּשׁוּבָה יוֹם הַכַּפּוּרִים, כְּלִילָא
מֵעֲשָׂרֵת יְמֵי תְּשׁוּבָה דְּאִינוּן י"ה, יוֹם
הַכַּפּוּרִים דָּא ה' כְּלִילָא מִחֲמַשׁ צְלוֹתִין, עֲשָׂרֵת
יְמֵי תְּשׁוּבָה דָּא י', לְקַבֵּל שְׁבִים דָּא ו"ה, כֹּל
מָאן דְּחֲזָר בְּתִיּוּבְתָא פְּאִלוֹ חֲזָר ו"ה עִם י"ה,
וְעִקְרָא לְסַלְקָא כְּלָא בְּמַחְשָׁבָה דְּאֵיחֵי יו"ד
ה"א וא"ו ה"א.

וּבְבוּרָה תַּמָּן סמא"ל דְּאֵיחֵי יֵצֵר הַרְע, וְכֹל מָאן
דִּיתְגַּבֵּר עַל יֵצֵרִיה פְּאִלוֹ הוּהוּ מִתְּגַבֵּר
גִּבּוּרָה עַל סמא"ל בְּדִינָא לְגַבֵּי בְּנָיו, וּבְגִין דָּא
אָמְרוּ מְאִירֵי מִתְּנִיתִין, אֵיזְהוּ גִבּוּר הַפּוֹכֵשׁ אֶת
יֵצֵרוֹ, מְאִי הַפּוֹכֵשׁ, כְּמָה דְּאֵתָּ אָמַר (בראשית א
כח) וְכִבְשָׁה, דִּיהָא כְּבוֹשָׁה תַּחַת יָדֵיהּ, כְּכֹלָא
דְּאֵיחֵי כְּבוֹשׁ וְקִשּׁוֹר תַּחַת יָדֵי דְּבַר נִשׁ.

וְצִרִיךְ בַּר נִשׁ לְקַבֵּל עָלָיו חֲמֵשׁ עֲנוּיִין, בְּגִין
עֲנוּי דְּגָרִים לֵה' זְעִירָא דְּגָלַת בְּגִלוּתָא,
וְאֵתְקַרִיאת עֲנִיָּה סוּעָרָה לֹא נוֹחְמָה, וְאָבָא
וְאָמָא אִינוּן נִחְתִי בִּימִינָא וּשְׂמָאלָא, לְקַבֵּלָא
כְּהוּן ו"ה, דְּאִינוּן תּוֹרָה וּמִצְוָה, וְרִזָּא דְּמִלָּה
וְשֵׁב וּרְפָא לוֹ (ישעיהו י). וְדָא אֵיחֵי שׁוֹבֵה יִשְׂרָאֵל
עַד יְהוָה אֱלֹהֵינוּ (הושע יד ב).

וְעוֹד מִצְוַת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה דָּא שְׂכִינְתָא, לֹא תִהְיֶה
בְּרָאָה לְשִׁבְת יֵצֵרָה (ישעיה מה יח), כֹּל
תַּלְמִיד חָכֵם דְּמֵנַע מִינָּה עוֹנֵת קְרִיאַת שְׁמַע
כְּאִלוֹ מֵנַע מִינָּה בְּרַכָּאן מִלְּעִילָא.

שִׁית סְטָרִין אִינוּן דְּכִלְיָן בְּאֵת ו',
דְּאֵיחֵי (בראשית א יא) עֵץ פְּרִי עוֹשֶׂה פְּרִי,
מָאן פְּרִי דִּלְיָה י', דְּאֵת ו' אֵיחֵי עֲנַפָּא דְּאִילָנָא,
דְּאֵתְפָּרֵשׁ לְשִׁית עֲנַפִּין, וּמִשִּׁית לְעֲנַפִּין דְּלִית
לוֹן חוֹשְׁבֵן, י' אֵיחֵי אִיבָא עַל כֹּל עֲנַפָּא וְעֲנַפָּא
דְּאֵיחֵי ו'.

קָם סְבָא וְאָמַר רַבִּי רַבִּי חֲזוֹר בָּךְ, אֵילֵּנָא הוּא
ו', אֵיבָא דִּילֵיהּ י' הָכִי הוּא וְדָאִי, אָבָל
עֲנַפּוּי לְעֵילָא אִיהוּ ה' עֲלָאָה וְשָׂרְשׁוּי ה'
תַּתְּאָה, וּמָאן דְּאִפְרִישׁ עֲנַפָּא מִיְנֵיהּ דָּא אִיהוּ
מְקַצֵּץ בְּנִטְיֵעות, וְהָכִי אֲתַקְצֵץ אִיהוּ מְעֵלְמָא
דִּין וּמְעֵלְמָא דְאַתִּי.

קָם זְקַן וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי, חֲזוֹר בָּךְ,
הָאֵילֵן הוּא ו', וְהַפְּרִי שְׁלוֹי י', כָּךְ
הוּא וְדָאִי. אָבָל עֲנַפּוּי לְמַעְלָה
הוּא ה' עֲלִיּוֹנָה, וְשָׂרְשׁוּי ה'
הַתַּחְתּוֹנָה, וּמִי שְׂמַפְרִיד הַעֲנַף
מִמֶּנּוּ, זְהוּ מְקַצֵּץ בְּנִטְיֵעות, וְכָךְ
הוּא נְקַצֵּץ מִהַעוֹלָם הַזֶּה וּמִן
הַעוֹלָם הַבָּא.

וְעוֹד מַצְוָה לְאַתְעֲסָקָא בְּאוֹרֵייתָא יוֹמָם
וְלַיְלָה, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב ^(יהושע א ח) וְהָגִיתָ
בוּ יוֹמָם וְלַיְלָה, וְכִי זָכִיל בַּר נֶשׁ לְאַתְעֲסָקָא
בְּאוֹרֵייתָא בְּכָל יוֹמֵי וְלַיְלֵי כָּל יוֹמוֹי, וְהָא
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִית בָּא בְּטְרוּנְיָא עִם
בְּרִיּוֹתָיו, אֵלָא כָּל מָאן דְּקָרָא קְרִיאַת שְׁמַע
בְּכָל יוֹם עֲרַב וּבֹקֶר, כְּאֵלוּ מְקַיִם בוּ וְהָגִיתָ
בוּ יוֹמָם וְלַיְלָה, כָּל פְּקוּדֵין אִית מְנַיְיָהוּ דְתַלְמִינָן
בְּפִרְי אֵילָנָא, מְנַיְיָהוּ בְּעַנְפִין, מְנַהוֹן בְּשָׂרְשׁוּיָן,
מְנַהוֹן בְּאֵילָנָא, וּבְגִין דָּא אֲתַקְרִיאַת אוֹרֵייתָא
עַץ חַיִּים, וְכָל מָאן דְּאָכַל מְנַיְיָהּ וְאָכַל וְחֵי
לְעוֹלָם.

וְעוֹד מַצְוָה לְהַתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה יוֹמָם
וְלַיְלָה, זְהוּ שְׂכַתּוּב וְהָגִיתָ בוּ
יוֹמָם וְלַיְלָה, וְכִי יָכוֹל אָדָם
לְהַתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה בְּכָל הַיָּמִים
וְהַלַּיְלוֹת כָּל יְמֵי, וְהָרִי הַקְּדוֹשׁ
כְּרוּךְ הוּא לֹא בָּא בְּטְרוּנְיָא עִם
בְּרִיּוֹתָיו? אֵלָא כָּל מִי שְׂקוּרָא
קְרִיאַת שְׁמַע בְּכָל יוֹם עֲרַב וּבֹקֶר,
כְּאֵלוּ מְקַיִם בוּ וְהָגִיתָ בוּ יוֹמָם
וְלַיְלָה, כָּל הַמְצִוּוֹת יֵשׁ מֵהֶם
שְׂתַלְמִיּוֹת בְּפִרְי הָאֵילָן, מֵהֶם
בְּעַנְפִים, מֵהֶם בְּשָׂרְשׁוּיָם, מֵהֶם
בְּאֵילָן, וּמִשּׁוּם זֶה נִקְרָאת הַתּוֹרָה
עֵץ חַיִּים, וְכָל מִי שְׂאוּכַל מִמֶּנּוּ,
וְאָכַל וְחֵי לְעוֹלָם.

וְאִית אֵילָנָא לְתַתָּא, דְּעֲנַפּוּי וְשָׂרְשׁוּי וְגוּפָא
וְאֵיבָא דִּילֵיהּ, כְּלָהוּ סַם הַמּוֹת וְדָא
סמא"ל, מָאן דְּאֵעְבַר עַל אוֹרֵייתָא, אֲתַשְׁקֵיָא
מֵהוּא אֵילָנָא וְאַתְפְּרַנְס מִיְנֵיהּ, וְעֵלֵיהּ
אַתְמַר ^(בראשית ב יז) כִּי בְּיוֹם אָכַלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת
תָּמוּת, וּמִסְטְרָא דִּילֵיהּ חַיִּי צַעַר.

וְיֵשׁ אֵילָן לְמַטָּה שְׁעַנְפּוּי וְשָׂרְשׁוּי
וְהַגּוּף וְהַפְּרִי שְׁלוֹי, כְּלָם סַם
הַמּוֹת, וְזֶה סמא"ל. מִי שְׁעוּבַר
עַל הַתּוֹרָה, נִשְׁקָה מֵאוֹתוֹ אֵילָן
וּמִתְפְּרַנְס מִמֶּנּוּ, וְעֵלְיוּ נְאָמַר כִּי
בְּיוֹם אָכַלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת,
וּמֵהַצַּד שְׁלוֹי חַיִּי צַעַר.

וְעוֹד שְׂכִינְתָא אִיהִי מְצוֹת הַעֲמֻדַת מְלָפָא,
הַדָּא הוּא דְכַתִּיב ^(דברים יז טו) שׁוֹם תֵּשִׁים
עֲלֶיךָ מְלָךְ, וְכַבְּיָכוֹל כָּל זְמַנָּא דְלִית שְׂכִינְתָא
בְּאַתְרָהּ לִית מְלָפָא, וּבְגִין דְּשְׂכִינְתָא אִיהִי
מְלָכוֹת עַל בַּר נֶשׁ, אַתְמַר בֵּיהּ שׁוֹם תֵּשִׁים
עֲלֶיךָ מְלָךְ, לְמַהוּי יִשְׂרָאֵל בְּהַּ כְּלָהוּ בְּנֵי
מְלָכִים. ^(דף ט ע"ב) דְלִית מְלָךְ בְּלֹא מְלָכוֹת,
דְּבַגְלוּתָא שְׂפַחָה תִירַשׁ גְּבִירְתָּהּ, וּבְזַמְנָא דִּיִּתִי
מְשִׁיחָא אַתְמַר ^(אסתר א ט) וּמְלָכוּתָהּ יִתֵּן הַמְּלָךְ לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה, אִיהִי

וְעוֹד, שְׂכִינָהּ הִיא מְצוֹת הַעֲמֻדַת
מְלָךְ, זְהוּ שְׂכַתּוּב שׁוֹם תֵּשִׁים
עֲלֶיךָ מְלָךְ, וְכַבְּיָכוֹל, כָּל זְמַן
שְׂאִין שְׂכִינָהּ בְּמִקּוּמָה אִין מְלָךְ,
וּמִשּׁוּם שְׂשְׂכִינָהּ הִיא מְלָכוֹת עַל
אָדָם, נְאָמַר בוּ שׁוֹם תֵּשִׁים עֲלֶיךָ
מְלָךְ, לְהַיּוֹת יִשְׂרָאֵל בְּהַ כְּלָם בְּנֵי
מְלָכִים. שְׂאִין מְלָךְ בְּלִי מְלָכוֹת,
שְׂבַגְלוּתָא שְׂפַחָה תִירַשׁ גְּבִירְתָּהּ,
וּבְזַמְנָא שְׂיַבָּא הַמְשִׁיחַ נְאָמַר
וּמְלָכוּתָהּ יִתֵּן הַמְּלָךְ לְרַעוּתָהּ
הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה, הִיא מְלָכוּתוֹ, הִיא

וּמְלָכוּתָהּ יִתֵּן הַמְּלָךְ לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה, אִיהִי

כסאו, היא עֲטֶרֶתוֹ. מִשָּׁל לְמֶלֶךְ שֵׁשׁ לוֹ פְּלִי יָקָר וְהוּא חָבִיב אֵלָיו, לַפְעָמִים שָׁם אוֹתוֹ עֲטָרָה עַל ראשׁוֹ, זֶה תַּפְלִין שָׁל רֹאשׁ, לַפְעָמִים קוֹשֶׁר אוֹתוֹ בְּאַצְבָּע, וְזֶה תַּפְלִין שָׁל יָד, לַפְעָמִים שָׁם אוֹתוֹ תַּחְתּוּי וְנִקְרָא כְּסָאוֹ, לַפְעָמִים עוֹשֶׂה מִמֶּנּוּ לְבוּשׁ.

וְכַעֵת שֶׁהִיא מֵרַחֵק מִן הַמֶּלֶךְ, נֹאמֵר בְּמֶלֶךְ אֶלְבִּישׁ שְׁמִים קְדֻרוֹת, וְהַשְׂכִּינָה אוֹמֶרֶת אֶל תַּרְאֲנִי שְׁאֲנִי שֶׁחֲרַחֲרֶת, וּבְנֵי אָדָם שֶׁהֵם שׁוֹטִים מִסְתַּכְּלִים בְּלְבוּשׁ, וְאַחֲרֵים כִּן מִסְתַּכְּלִים בְּגוּף, וּבְגֵלוֹת פֶּלֶם שׁוֹטִים, אֲבָל הַפֶּקֶח הַחֹסֵם מִסְתַּכֵּל פְּנִימָה, וְכִשְׁתַּבֵּא גֹאֲלָה, מֵתַפְשֵׁט מְלַבּוּשֵׁי הַקְּדֻרוֹת וְזוֹרֵק אוֹתָם עַל אַמּוֹת הָעוֹלָם, זֶהוּ שְׂכַתּוֹב וְיֵהִי חֹשֶׁף אֶפְלָה וְגוֹמֵר, וְלִכְל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵיָה אוֹר בְּמוֹשְׁבָתָם.

שְׂבָאוֹתוֹ זָמַן שֶׁהַתְּלַבֵּשׁ בְּלְבוּשִׁים הַלְלוּ, נֹאמֵר בּוֹ וַיֹּאמֶר אֶסְתִּירָה פְּנֵי מַהֵם. אַחַר שֶׁהַתַּפְשֵׁט מַהֵם, וַיִּירָאוּ הָעַם אֶת יְהוָה, וְכָל הַתִּינּוּקוֹת הִרְאוּ אוֹתוֹ בְּאַצְבָּע, זֶהוּ שְׂכַתּוֹב זֶה אֵלִי וְאַנּוּהוּ, וּבְגֵלוֹת יֵשֶׁת חֹשֶׁף סִתְרוֹ, וּמִשּׁוֹם זֶה אָמַר דְּנִיָּאל, יוֹדֵעַ מֵהַ בַּחֲשׁוֹף וְהָאוֹר עֲמוֹ שׁוֹרָה. וּבְאוֹתוֹ זָמַן שֶׁהוּא בַּחֲשֻׁכָה, מֵתְלַבֵּשׁ בְּתוֹהוֹ וְבוֹהוֹ וּבַחֲשׁוֹף וּתְהוֹם, פְּכִיכּוֹל הָאוֹתוֹת הֵן בְּפִרּוֹד וְלֹא מֵתִיחַדּוֹת שָׁם, וְאַחַר שִׁיּוּצָא מֵהֶם, וְהֵיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא וְיֵהִי יְהוָה אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.

בְּאוֹתוֹ זָמַן כָּל הַחַיּוֹת יִתְעוֹרְרוּ בְּנִגּוּן, וְכַנְפֵיהֶן פְּרוּדוֹת מִלְמַעְלָה לְקַבְּלוֹ בְּשִׂמְחָה, וְכֹלָם יִהְיוּ רְצִים וְשִׂכִים בְּנִגּוּן וּשְׁלִיחוֹת אֵלָיו, זֶהוּ שְׂכַתּוֹב וְהַחַיּוֹת רְצוּא וְשׁוֹב

מִלְכוּתִיהָ, אִיְהִי כְרִסְיָהּ, אִיְהִי עֲטֶרֶת דִּילִיהָ, לְמֶלֶךְא דְאִית לִיה מְאֵנָא דִיקָר וְאִיְהִי מְחַבְּבָא לְגַבִּיהָ, לְזַמְנִין שׁוּי לִיה עֲטָרָה עַל רִישִׁיה דְא תַּפְלִין דִּרִשָּׂא, לְזַמְנִין קָשִׁיר לִיה בְּאַצְבָּעָא וְדֹא תַּפְלִין דִּיד, לְזַמְנִין שׁוּי לִיה תַּחְתּוּתִיהָ וְאַתְקֵרִי כְרִסְיָא דִילִיה, לְזַמְנִין עֲבִיד מִינָה לְבוּשָׂא.

וְכַעֵן דְאִיְהִי מֵרַחֵק מִן מֶלֶךְא, אֶתְמַר בְּמֶלֶךְא (ישעיה נג) אֶלְבִּישׁ שְׁמִים קְדֻרוֹת, וּשְׂכִינְתָא אֶמְרַת אֶל תְּרֹאוּנִי שְׁאֲנִי שֶׁחֲרַחֲרֶת (שיר א ו), וּבְנֵי נֶשֶׂא דְאִינוּן שְׁטִיין מִסְתַּכְּלִין בְּלְבוּשָׂא, וְאַחֲרֵנִין הָכִי מִסְתַּכְּלִין בְּגוּפָא, וּבְגֵלוֹתָא כְּלַהוֹן שְׁטִיין, אֲבָל פֶּקֶחָא חִפְיָמָא אֶסְתַּכֵּל מְלַגְאוֹ, וְכַד יֵתִי פּוֹרְקָנָא אֶתַּפְשֵׁט מְלַבּוּשֵׁין דְקְדֻרוֹתָא, וְזִרִיק לוֹן עַל אוֹמֵין דְעֵלְמָא, הִדָּא הוּא דְכְתִיב (שמות יב) וְיֵהִי חֹשֶׁף אֶפְלָה וְגוֹמֵר, וְלִכְל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵיָה אוֹר בְּמוֹשְׁבָתָם.

דְבַחְהוּא זְמָנָא דְאַתְלַבֵּשׁ בְּאַלִּין לְבוּשֵׁין, אֶתְמַר בֵּיה (דברים לב כ) וַיֹּאמֶר אֶסְתִּירָה פְּנֵי מַהֵם, לְבַתֵּר דְאַתְפַּשֵׁט מִנִּיְהִי וַיִּירָאוּ הָעַם אֶת יְהוָה (שמות יד לא), וְכָל יְנוּקֵין אַחֲזִין לִיה בְּאַצְבָּע, הִדָּא הוּא דְכְתִיב (שם טו ב) זֶה אֵלִי וְאַנּוּהוּ, וּבְגֵלוֹתָא יֵשֶׁת חֹשֶׁף סִתְרוֹ (תהלים יח יב), וּבְגִין דְא אָמַר דְנִיָּאל (דניאל ב כב) יוֹדֵעַ מֵהַ בַּחֲשׁוֹכָא וְנַהוּרָא עֲמִיהָ שְׁרִיה, וּבְהֵהוּא זְמָנָא דְאִיהוּ בַּחֲשׁוֹכָא מֵתְלַבֵּשׁ בְּתוֹהוֹ וְבוֹהוֹ וּבַחֲשׁוֹף וּתְהוֹם, פְּכִיכּוֹל אֶתּוּן אִינוּן בְּפִרּוֹדָא וְלֹא מֵתִיחַדִּין תַּמּוֹן, וְלְבַתֵּר דְנַפְיָק מִנִּיְהִי, וְהֵיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא וְיֵהִי יְהוָה אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד (זכריה יד ט). בְּהֵהוּא זְמָנָא פֶּל חִיוֹן יִתְעוֹרוּן בְּנִגּוּנָא, וְכַנְפֵיהֶם פְּרוּדוֹת מִלְמַעְלָה לְקַבְּלָא

לִיה בְּחִדּוּהָ, וְכַלְהוֹן יְהוֹן רְצִין וְשִׂבִין בְּנִגּוּנָא, וּשְׁלִיחוֹתָא לְגַבִּיהָ, הִדָּא

הוא דְּכְתִיב (יחזקאל א יד) וְהַחַיִּית רְצוּא וְשׂוֹב
 פְּמַרְאָה הַבְּזוֹק, לְבַשְׂרָא לְיִשְׂרָאֵל, וּבַהֲהוּא
 זְמַנָּא הִלְלוּ אֶת יְהוָה מִן הָאָרֶץ תַּנְיִינִים וְכָל
 תְּהוֹמוֹת וְגוֹמֵר (תהלים קמח ז), כְּלֵהוּ לְעִילָא
 וּלְתַתָּא מַה דְּאַתְבְּרִי עַד יְתוּשׁ זַעִירָא, כְּלֵהוּ
 מְשַׁבְּחִין לֵיהּ, כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת יְהוָה
 כַּמִּים לַיָּם מְכַסִּים (ישעיה יא ט), בַּהֲהוּא זְמַנָּא
 יְתַקִּיִּים קְרָא, (צפניה ג ט) כִּי אַז אֶהְפּוֹךְ אֶל עַמִּים
 שְׂפָה בְרוּרָה לְקֹרֵא כְּלָם בְּשֵׁם יְהוָה וְגוֹמֵר.

כְּמַרְאָה הַבְּזוֹק, לְבַשְׂרָא לְיִשְׂרָאֵל,
 וּבְאוֹתוֹ זְמַן הִלְלוּ אֶת יְהוָה מִן
 הָאָרֶץ תַּנְיִינִים וְכָל תְּהוֹמוֹת וְגוֹמֵר,
 כְּלָם לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, מַה שְּׁבֻבְרָא
 עַד הַיְתוּשׁ הַקָּטָן, כְּלָם מְשַׁבְּחִים
 אוֹתוֹ, כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת
 יְהוָה כַּמִּים לַיָּם מְכַסִּים. בְּאוֹתוֹ
 זְמַן יְתַקִּיִּים הַכְּתוּב, כִּי אַז אֶהְפּוֹךְ
 אֶל עַמִּים שְׂפָה בְרוּרָה לְקֹרֵא כְּלָם
 בְּשֵׁם יְהוָה וְגוֹמֵר.

בְּאוֹתוֹ זְמַן נִבְנָה בֵּית הַשְּׁכִינָה,
 שְׁהִיא בֵּית הַבְּחִירָה, עַל יַד
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁנֵאֲמַר בָּהּ
 וְאֲנִי אֶהְיֶה לָּהּ נֶאֱסִי יְהוָה חוֹמַת
 אֵשׁ סָבִיב, וְאֲנִי אֲבַנֶּה אוֹתָן
 אֲבָנִים טוֹבוֹת שְׁנֵבְנָה מִמֶּנָּה. זְהוּ
 שְׁכֻתוֹב וְאֲבַנֶּה גַם אֲנֹכִי מִמֶּנָּה,
 נְטִיעוֹת קְדוּשׁוֹת, זְהוּ שְׁכֻתוֹב נֶצֶר
 מְטַעֵי מַעֲשֵׂה יַדִּי לְהַתְּפָאֵר. וּבְכֵן
 בֵּית הַמִּקְדָּשׁ יִהְיֶה בְּנוֹי מִכֶּסֶף
 וְזָהָב וְאֲבָנִים יְקָרוֹת, וְתִהְיֶה
 מְרַקְמַת מִכָּל צִיּוֹר שֶׁל מַעֲשֵׂה
 בְּרָאשִׁית, וְעֲלֵיהּ מְאִירָה יְרוּשָׁלַיִם
 שֶׁל מַעְלָה, לְמַעְלָה מְרַקְמַת מִכָּל
 מִינֵי גּוּנִים שֶׁל אוֹר, וְסוּד הַדְּבָר
 - יְרוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה כְּעִיר שְׁחָבְרָה
 לָהּ יַחְדוֹ, לְהֵאִיר עַל גְּבוּי.

בְּאוֹתוֹ זְמַן יְתַקִּיִּים בְּיִשְׂרָאֵל לֹא
 יָבֵא עוֹד שְׁמֵשֶׁף וִירַחֵף לֹא יֵאָסֵף
 וְגוֹמֵר, וּמִתְעוֹרֵר שִׁיר הַשִּׁירִים
 בְּעוֹלָם, וּמְדַלִּיק אוֹר עַל זֵית וְנֵר,
 שִׁישְׂרָאֵל הֵם פְּתִילָה, הַתּוֹרָה
 שְׁמֵן, וְהַשְּׁכִינָה נֵר, זְהוּ שְׁכֻתוֹב
 בְּהִלּוֹ נֵרוֹ עָלֵי רֵאשֵׁי. בְּאוֹתוֹ זְמַן
 נֵאֲמַר בְּשְׁכִינָה וְחִלְצָה נְעִלוֹ, נְעִלוֹ
 שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, לְקִיָּם בּוֹ
 שֶׁל נְעִלְיָהּ, וּמִתְיַחַד עִם הַשְּׁכִינָה
 שְׁלוֹ, שְׁנִקְרָאת חִלְצָה, וְהוּא
 חֲלוּץ הַנְּעֵל, וְלֹא צְרִיכִים
 לְהַתְּחַבֵּר בְּדֶרֶךְ יְבוּס לְעוֹלָם,
 שְׁנֵאֲמַר בָּהּ וְזֹאת לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל
 וְגוֹמֵר, שְׁלָךְ אִישׁ נְעִלוֹ וְנָתַן

בַּהֲהוּא זְמַנָּא אַתְבְּנִי בֵּיתָא דְשְׁכִינְתָא דְאִיהִי
 בֵּית הַבְּחִירָה עַל יַדִּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא, דְאֶתְמַר בָּהּ (זכריה ב ט) וְאֲנִי אֶהְיֶה לָּהּ נֶאֱסִי
 יְהוָה חוֹמַת אֵשׁ סָבִיב, וְאֲנִי אֲבַנֶּה אֵינוֹן אֲבָנִין
 טְבִיִּין דְאֶתְבְּנִי מִיְנֵהּ, הֵדָא הוּא דְכְתִיב (בראשית
 ל א) וְאֲבַנֶּה גַם אֲנֹכִי מִמֶּנָּה, נְטִיעִין קְדִישִׁין,
 הֵדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה ס כא) נֶצֶר מְטַעֵי מַעֲשֵׂה
 יַדִּי לְהַתְּפָאֵר, וּבְכֵן יֵבֵן דְבִי מִקְדָּשָׁא תְּהֵא בְּנוּיָה
 מִכֶּסֶף וְזָהָב וְאֲבָנִין יְקָרִיִּין, וְתֵהֵא מְרַקְמָא
 מִכָּל צִיּוֹרָא דְעוֹבְדָא דְבְּרָאשִׁית, וְעֲלֵהּ נְהָרָא
 יְרוּשָׁלַיִם דְּלְעִילָא, לְעִילָא מְרַקְמָא מִכָּל מִינֵי
 גּוּוּנִין דְּנְהוּרָא, וְרִזָּא דְמְלָה יְרוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה
 כְּעִיר שְׁחָבְרָה לָהּ יַחְדוֹ (תהלים קכב א), דְאֶנְהָרָא
 עַל גְּבוּי.

בַּהֲהוּא זְמַנָּא אַתְקִיִּים בְּיִשְׂרָאֵל (ישעיה ס כ) לֹא
 יָבֵא עוֹד שְׁמֵשֶׁף, וִירַחֵף לֹא יֵאָסֵף
 וְגוֹמֵר, וְאַתְעוֹר שִׁיר הַשִּׁירִים בְּעוֹלָמָא, וְאֲדַלִּיק
 נְהוּרָא עַל זֵיתָא וְשִׁרְגָא, דְיִשְׂרָאֵל אֵינוֹן
 פְּתִילָה, אוֹרִייתָא מְשַׁחָא, שְׁכִינְתָא שְׁרָגָא, הֵדָא
 הוּא דְכְתִיב (איוב כט א) בְּהִלּוֹ נֵרוֹ עָלֵי רֵאשֵׁי,
 בַּהֲהוּא זְמַנָּא אַתְמַר בְּשְׁכִינְתָא, וְחִלְצָה
 נְעִלוֹ (דברים כח ט), נְעִלוֹ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
 לְקִיָּים בִּיהּ שֶׁל נְעִלְיָהּ (שמות ג ה), וְאַתְיַחַד

בְּשְׁכִינְתֵיהּ, דְאֶתְקִרִיאַת חִלְצָה, וְאִיהוּ חֲלוּץ הַנְּעֵל, וְלֹא צְרִיכִין לְאַתְחַבְּרָא

לרעהו. מה זה נעלו, זה כפני? אותו שנאמר בו גן נעול, נפתח אותו נעול המפתח, משום שלפתח חטאת רבץ, נעבר אותו חטאת ונפתח השער, זהו שכתוב זה השער ליהוה, ויראו שם שכינה, שנאמר בה וזאת לפנים בישראל.

דבר אחר, וזאת לפנים בישראל, על הגאולה ועל התמורה. על הגאולה - זו שכינה העליונה, ה' העליונה, ועל התמורה - זו שכינה התחתונה, שהיא תמורה באותו שנאמר בו אל תמירני בו, והם ה"ה, וזאת זה בן ובת, ישראל זה אב, ומשום זה למטה הוא תמורות האותיות יהוה באדנ"י, אבל לעולם הבא אין תמורה, כמו שבארנוהו בעלי המשנה, לא כשאני נכתב אני נקרא, בעולם הזה נכתב ביהוה ונקרא באדנ"י, ובעולם הבא נכתב ביהוה ונקרא ביהוה.

ועוד שלף איש נעלו, זהו הגוף, שהיא אשה, הפלי שלו, וזה מטטרו"ן, ונתן לרעהו, שלפעמים נמצא בו העמוד האמצעי, ולפעמים צדיק, ולפעמים השכינה העליונה היא תעודה בו, ולפעמים השכינה התחתונה היא תמורה בו, וזהו גן נעול, ובו מעין חתום, שהיא שכינה, כוללה מעשר ספירות, "מן מיטטרו"ן.

כך הספירות פועלות בעולם השפל הזה, ובו יבום וחליצה וגט פטורין, וכל האותיות בו, הן תמורות, כמו מצפ"ץ, והוא נעילת חגין וזמנים וזמנים טובים, נעילת דלת בפני לוויים, ביום הכפורים שהוא העולם הבא, לא נקרא יהוה באדנ"י שהוא דין,

בארץ יבום לעולם, דאתמר בה (רות ד ט) וזאת לפנים בישראל וגומר, שלף איש נעלו ונתן לרעהו, מאי נעלו דא כפני, ההוא דאתמר ביה (שיר ד יב) גן נעול, אתפתח ההוא נעול מפתחא, בגין דלפתח חטאת רובץ (בראשת ד ט), אתעבר ההוא חטאת ואתפתח תרעא, הדא הוא דכתוב (תהלים קיח כ) זה השער ליהוה, ויחזון תמן שכינתא, דאתמר בה וזאת לפנים בישראל.

דבר אחר וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה, על הגאולה דא שכינתא עלאה ה' עלאה, ועל התמורה דא שכינתא (טא ע"א) תתאה, דאיהי תמורה בההוא דאתמר ביה אל תמירני בו, ואינון ה"ה, וזאת דא בן ובת, ישראל דא אב, ובגין דא לתתא איהו תמורות אתון יהוה באדנ"י, אבל לעלמא דאתי לית תמורה, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין לא כשאני נכתב אני נקרא, בעולם הזה נכתב ביהוה ונקרא באדנ"י, ובעולם הבא נכתב ביהוה ונקרא ביהוה.

ועוד שלף איש נעלו, דא גופא דאיהי אתתא פלי דליה, ודא מטטרו"ן, ונתן לרעהו, ולזמנין אשתפח ביה עמודא דאמצעיתא, ולזמנין צדיק, ולזמנין שכינתא עלאה איהי תעודה ביה, ולזמנין שכינתא תתאה היא תמורה ביה, ודא איהו גן נעול, וביה מעין חתום, דאיהי שכינתא, "פלילא מעשר ספירן, "מן מיטטרו"ן.

כך ספירן פועלים ביה בהאי עלמא שפלה, וביה יבום וחליצה וגט פטורין, וכל אתון ביה אינון תמורת, פגון מצפ"ץ, ואיהו נעילת חגין וזמנין וזמנין טובין, נעילת דלת בפני לוויין, ביום הכפורים דאיהי עלמא דאתי,

לא אתקרי יהוה באדנ"י

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֱהָלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחֵל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

אור הזוהר

ערכה של שעה

עלון 33
תשרי תשע"א